

Китоби Дониёл — Рақами бисту як

Ба андоза

Jeff Pippenger

2023-12-16

Мо боби бисту ҳафтуми китоби Ишаъёро баррасӣ мекунем, зеро он заминаи матниро барои бобҳои баъдии Ишаъё муайян месозад. Он бобҳои баъдӣ борони охиrho ҳамчун усули дурусти библиявӣ муайян мекунанд. Ин усул, ҳангоме ки шинохта ва ба кор бурда шавад, паёми нубуввати ошкор месозад, ки агар пазируфта шавад, таҷрибаи мутаносибро ба вучуд меоварад.

Дар 11 сентябри соли 2001 суруде, ки бояд ба қавми пешини аҳди Худо, ки халқи Адвентистони рӯзи ҳафтум мебошанд, суруда шавад, ин аст, ки онҳо ҳамчун қавми Худо аз қанор гузаронида мешаванд, зеро самарҳосе наоварданд, ки Худо барои тоқзори Худ пешбинӣ карда буд, то он ба бор оварад. Ин суруд бояд бар муносибати аҳдӣ асос ёбад, ки онро тоқзоре, ки Худо шинонда буд, инчунин рад кардани санги пешпо аз ҷониби онҳо дар соли 1863 ифода менамояд. Онҳо дар соли 1856 Лодикия шуда буданд, ва барои ҳафт сол, ё «ҳафт вақт», ё ду ҳазору панҷсаду бист рӯз, Худо даромадан мечуст, аммо онҳо дар соли 1863 дарро бар Ё бастанд.

Аз 11 сентябри соли 2001 инҷониб, онҳо ба дастаҳо баста мешаванд, пеш аз он ки дар қонуни якшанбе ба таври комил аз даҳони Ё берун андохта шаванд. Паёме, ки аз 11 сентябри соли 2001 инҷониб бояд ба адвентизм суруда шавад, паёми Лоадикия аст, ки ҳамон паёми тоқзор мебошад ва санги пешпоиро дар бар дорад, ки ҳар касеро, ки аз «дидан» ва «чашидан»-и санги гаронбаҳо саркашӣ мекунад, маҳв месозад. Ваъдае, ки ба Лоадикиён дар порчаи Ишаъё дода шудааст, ин аст, ки ҳар адвентисте, ки қабул кардани ин ҳушдори ниҳоиро интиҳоб кунад, ҳанӯз вақт дорад, то аз «қуввати» Масеҳ «чанг занад, то» ӯ «бо» Масеҳ «сулҳ кунад», зеро Масеҳ ҳанӯз омода аст, ки «бо» онҳо «сулҳ кунад». Аммо ҳангоми нидо дар нисфи шаб, андаке пеш аз қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда, он фурсат барои абад ба поён мерасад.

Дар давраи замоне, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, Худо ваъда дод, ки он касонеро, ки «дар замонҳои гузашта қавме набуданд», «мисли решае аз замини хушк» гардонад, то «реша давонанд», «шукуфа ва навда бароранд, ва рӯи ҷаҳонро аз мева пур созанд». Он чи боиси он мегардад, ки решаи Ёисой шукуфа ва навда барорад, борони охир аст; зеро решае, ки бояд шукуфа ва навда барорад, аз назари нубуввати таъин шудааст, ки ҳамон байраке бошад, ки барафрошта мешавад, ва байрақ ҳамон решаи Ёисой аст.

Ва дар он рӯз решае аз Ёисой хоҳад буд, ки ҳамчун нишони қавмҳо хоҳад истод; халқҳо онро хоҳанд чувт, ва оромии Ё ҷалолманд хоҳад буд. Ишаъё 11:10.

Борони охирин боис гардид, ки решаи Ёисой аз 11 сентябри соли 2001 сар карда гул карда, навда барорад; ва ҳангоми қонуни ба зудӣ фароояндаи рӯзи якшанбе ин реша тамоми

заминро аз мева пур хоҳад кард. Қонуни рӯзи якшанбе дар боби бисту ҳафтуми Ишаъё ҳамон таърихи пешравандаест, ки ҳамчунин дар бобҳои як то се дар китоби Донйёл низ муаррифӣ шудааст. Борони охирин ба пошидан оғоз кард, вақте ки халқҳо 11 сентябри соли 2001 ба ҳашм омаданд, бо раҳо шудан ва сипас маҳдуд гардидани ғаврии Исломи аз ҷойи сеюм.

«“Оғози он замони тангӣ”, ки дар ин ҷо зикр шудааст, ба замоне ишора намекунад, ки вабоҳо ба рехта шудан оғоз хоҳанд кард, балки ба як давраи кӯтоҳе андаке пеш аз рехта шудани онҳо, дар ҳоле ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом расида истодааст, тангӣ бар замин фаро хоҳад расид, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, аммо боздошта хоҳанд шуд, то ки ба кори ғариштаи сеюм монанд нагарданд. Дар он вақт «борони охир», ё тароват аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози пурқуввати ғариштаи сеюм қудрат бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор биистанд, ки ҳафт вабои охирин рехта хоҳанд шуд.” Навиштаҳои Аввал, 85.

Дар ин порча Хоҳар Уайт равшан месозад, ки як давраи кӯтоҳе вучуд дорад, ки дар он наҷот ҳанӯз кушода аст. «Замони мусибат»-е, ки ӯ мавриди баррасӣ қарор медиҳад, аз замони бузурги мусибат, ки ҳангоми тамоми баста шудани муҳлати озмоиш оғоз меёбад, фарқ дорад. Дар Адвентизм онро ба дурустӣ нисбат ба замони бузурги мусибат, ки ҳангоми бархестани Микоил оғоз меёбад, «замони хурди мусибат» меноманд. «Замони хурди мусибат» он давраеро ифода мекунад, ки дар он ҳаробии милли аз қонуни қарибулвукӯи якшанбе оғоз ёфта, то баста шудани муҳлати озмоиш идома меёбад.

Дар таърихи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе, поксозӣ ва доварии ниҳони адвентизм ҳамчун ҳодисае тасвир мешавад, ки дар вақти «пошидан»-и борони охирин рӯй медиҳад. Он давраест, ки борони охирин, ки ҳамчунин «тароват» аст, ҳамчун «пошидан» оғоз меёбад, аммо то рехтани комил дар қонуни якшанбе пеш меравад. Дар он давра, ки вақте оғоз меёбад, ки Исломи ҷойи сеюм халқҳоро ба ғазаб меоварад, борони охирин ба боридаи оғоз мекунад, ва баъзеҳо борони охиринро мешиносанд ва онро қабул мекунанд, ва баъзеҳо борони охиринро намениносанд. Баъзеҳо дарк мекунанд, ки чизе рӯй дода истодааст, аммо намефаҳманд, ки он чист, ва худро бар зидди он омода месозанд.

«Бисёре аз одамон ба андозаи зиёд борони аввалро қабул накардаанд. Онҳо ҳамаи он манфиатҳоеро, ки Худо ба ин тарз барои онҳо муҳайё сохтааст, ба даст наовардаанд. Онҳо интизоранд, ки ин норасоӣ аз ҷониби борони охир пурра карда шавад. Вақте ки фаровонтарин иззати ғайз бахшида хоҳад шуд, онҳо ният доранд дилҳои худро барои қабул кардани он боз кунанд. Онҳо иштибоҳи даҳшатноке мекунанд. Корӣ, ки Худо дар дили инсон бо додани нуру донишаш оғоз кардааст, бояд пайваста пеш равад. Ҳар як шахс бояд эҳтиёҷи худро дарк намояд. Дил бояд аз ҳар гуна нопокӣ ҳалӣ ва барои маскани Рӯҳ шудан пок карда шавад. Шогирдони аввалин маҳз ба воситаи иқрор ва тарк кардани гуноҳ, ба воситаи дуои ҷиддӣ ва тақдир кардани худ ба Худо, барои рехта шудани Рӯҳулқудс дар Рӯзи Пантикост омода шуданд. Ҳамин кор, аммо ба дараҷаи бештар, бояд ҳоло низ анҷом дода шавад. Он гоҳ намояндаи инсонӣ фақат бояд баракатро талаб мекард ва мунтазири он мешуд, ки Худованд корро нисбат ба ӯ ба

камол расонад. Ин Худост, ки корро оғоз кардааст, ва Ё кори Худро ба анҷом хоҳад расонд ва инсонро дар Исои Масеҳ комил хоҳад гардонид. Аммо нисбат ба файзе, ки бо борони аввал рамз ёфтааст, ҳеҷ гуна безътиной набояд бошад. Танҳо онҳое, ки мувофиқи нуре, ки доранд, зиндагӣ мекунанд, нури бештар хоҳанд гирифт. Агар мо ҳар рӯз дар зоҳир сохтани фазилатҳои фаъоли масеҳӣ пеш наравем, мо зухуроти Рӯҳулқудсро дар борони охир нахоҳем шинохт. Шояд он бар дилҳои тамоми атрофи мо фуруд ояд, вале мо онро на дарк хоҳем кард ва на қабул.» Testimonies to Ministers, 506, 507.

Борони охирин ҳоло меборанд, ва касоне ҳастанд, ки онро мешиносанд ва бинобар ин онро қабул мекунанд; ва касоне низ ҳастанд, ки онро намешиносанд ва бинобар ин онро қабул намекунанд. Барои он ки борони охирин қабул гардад, бояд он шинохта шавад. Борони охирин танҳо як таҷриба нест; он таҷрибаест, ки аз ҷониби як паём ба вучуд оварда мешавад, вале ҳуди паёмро фақат дар сурате метавон қабул кард, ки барои исботи он усулшиносии дуруст ба кор бурда шавад. Бе шинохтани он усулшиносие, ки паёми борони охиринро собит менамояд, дарси нубуввати, ки дар бархостан ва сукути подшоҳӣ, ки дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй баён гардидаанд, таҷассум ёфтааст, фаҳмидан амалан ғайриимкон аст.

Нишоне, ки барои ҷаҳон барафрошта мешавад, аз ҷониби Ишаё ҳамчун «решаи Ёисой» муаррифӣ мегардад, ва дар боби бисту ҳафтум онҳое ки «аз Яъқуб меоянд» «реша медавонанд». Онҳое ки «решаи Ёисой» мебошанд, ҳамчунин дар он ҷо ҳамчун «Исроил» шинохта мешаванд, ва онҳо ҳамонҳоянд, ки нахуст мешукуфанду ғунча мебуданд, ва баъд аз он ҷаҳонро аз мева пур месозанд. Қонунҳои табиат ба қонунҳои нубувват мухолифат намекунанд, зеро Ҳамон Қонунгузор ҳам табиат ва ҳам нубувватро ба вучуд овардааст. Пеш аз он ки гиёҳ мева оварад, аввал бояд аз хобии худ берун ояд, чунон ки ин аз ғунчаҳо ва баъдан аз шукуфаҳо маълум мегардад. Исроили рӯҳонӣ, ки «решаи Ёисой» аст, борони ба таври тадриҷӣ фурурезандаро қабул мекунад. Он бо «пошидан» оғоз меёбад ва то ба рехтани комил авҷ мегирад, ҳангоме ки ҷаҳон аз мевае, ки аз ҷониби нишоне пешкаш мегардад, пур мешавад.

Дар боби бисту ҳафтуми Ишаё, оғози пошидани борон чунин тасвир шудааст, ки он ҳангоми «ғунча задан»-и навдаҳо ба вуқӯъ меояд. Вақте ки онҳо нахуст «ғунча мезананд», борон ҳамчун бороне муайян карда мешавад, ки «ба андоза» рехта мешавад. «Ба андоза, вақте ки он ғунча мезанад». 11 сентябри соли 2001 пошидани борони охирон оғоз ёфт, ки «ба андоза» рехта шавад, зеро дар он вақт ҳанӯз гандуми коҳ, ё доноёну аҳмақон, бо ҳам омехта буданд.

«Рехтани бузурги Рӯҳи Худо, ки тамоми заминро бо ҷалоли Ё мунаввар месозад, то он вақт нахоҳад омад, ки мо қавме мунаввар надошта бошем, ки аз таҷрибаи шахсӣ бидонанд ҳамкорони Худо будан чӣ маъно дорад. Вақте ки мо худро ба хизмати Масеҳ комилан ва бо тамоми дил тақдис намоем, Худо ин воқеиятро бо рехтани Рӯҳи Худ ба андоза эътироф хоҳад кард; аммо ин ҳол то вақте нахоҳад буд, ки қисми бузургтарини калисо ҳамкорони Худо нестанд. Худо наметавонад Рӯҳи Худро бирезад, дар ҳоле ки

худпарастӣ ва айшу худхоҳона чунин ошкоро зоҳир аст; дар ҳоле ки рӯҳияе ҳукмфармост, ки агар ба сухан дароварда мешуд, он ҷавоби Қобилро ифода мекард,—“Оё ман посбони бародари худ ҳастам?” Агар ҳақиқати барои ин замон, агар аломатҳое, ки аз ҳар ҷониб афзун мегарданд ва шаҳодат медиҳанд, ки анҷоми ҳама чиз наздик аст, барои бедор сохтани нерӯи хуфтаи онҳое, ки худро донои ҳақиқат мешуморанд, кофӣ набошанд, он гоҳ торикие мутаносиб ба нуре, ки бар онҳо тобидааст, ин ҷонхоро фаро хоҳад гирифт. Барои бепарвоии онҳо ҳатто як шабеҳи узре вучуд надорад, ки онҳо тавонанд онро дар рӯзи бузурги ҳисоботи ниҳой ба Худо пешниҳод кунанд. Ҳеч далеле барои пешкаш кардан нахоҳад буд, ки чаро онҳо дар нури ҳақиқати муқаддаси каломи Худо зиндагӣ накарданд, роҳ нарафтанд ва кор нанамуданд, ва ба ин васила ба ҷаҳоне, ки аз гуноҳ тира гаштааст, тавассути рафтори худ, ҳамдардии худ ва ғайрати худ ошкор насохтанд, ки қудрат ва воқеияти Инҷилро рад кардан мумкин нест». Review and Herald, July 21, 1896.

Ишаъё боби бисту ҳафт таърихи оғози рехта шудани борони охиристо муайян мекунад, вақте ки реша аз замини хушк навда мезанад, ва сипас то он даме ки тамоми замин аз мева пур гардад. Ин боб муайян мекунад, ки «ба андоза, ҳангоме ки он навда мезанад, Ту бо он мувоҳиса хоҳӣ кард». Ҳангоме ки борони охир ҳамчун «пошидан» чен карда мешавад, Хоҳар Уайт мегӯяд, ки борони охир «шояд бар дилҳои гирду атрофи мо фуру резад, аммо мо онро на дарк хоҳем кард ва на қабул».

Бо ин амал вай калисоеро муайян мекунад, ки бо қасоне омехта аст, ки фуру рехтани боронро эътироф мекунад, ва дигароне, ки онро эътироф намекунанд. Дар порчаи пешин вай муайян мекунад, ки вақте Худо борони охириро бе андоза фуру мерезад, ин нишон медиҳад, ки дигар омезише аз бокирагони доно ва нодон вучуд надорад, бо чунин баён: «Вақте ки мо худро ба хизмати Масеҳ қомилан ва бо тамоми дил тақдис кунем, Худо ин ҳақиқатро бо рехтани Рӯҳи Худ бе андоза эътироф хоҳад кард; аммо ин то даме нахоҳад буд, ки қисми аз ҳама зиёди калисо бо Худо ҳамкорони меҳнаткунанда набошанд».

Қисми бузурги калисо, ё аксарияти калисо, дар Матто боби бисту панҷ ҳамчун бокирагони аблаҳ тасвир ёфтааст, зеро мувофиқи Китоби Муқаддас «бисёрон» даъват шудаанд, вале «камон» баргузида мешаванд. Ҳакимон ва аблаҳон ба таври илоҳӣ дар вақти бухрон дар нисфи шаб, ки пеш аз қонуни наздикояндаи якшанбе воқеъ мегардад, аз ҳам ҷудо карда мешаванд. Ин ҷудой қавмеро ба вучуд меоварад, ки баъдан метавонад рехтани қомили Рӯҳро дар борони охири қабул намояд ва ба «миллате, ки дар як рӯз таваллуд мешавад» тақдир ёбад. Сипас решаи Ҳисой ҳамчун парчам барафрошта хоҳад шуд ва ҷаҳонро аз самар пур хоҳад кард.

Ишаъё бисту ҳафт нишон медиҳад, ки вақте борони охири «ба андоза» ба рехтан оғоз кард, дар 11 сентябри соли 2001, «ту бо он мунозира хоҳӣ кард». «Ба андоза, ҳангоме ки он берун меҷаҳад, ту бо он мунозира хоҳӣ кард». Қодисаи 11 сентябри соли 2001 феврал дар ҷаҳон ва дар калисо ба мавзӯи баҳс тақдир ёфт. То ба ҳамин рӯз — беш аз бист сол баъд — ҳанӯз ҳам баҳсҳо бар зидди мансуб кардани он рӯйдодҳо ба амали Ислоҳ вучуд доранд, бар хилофи он ки онҳо ба гунаи муайяне аз тавтеаи ҷаҳонигароён нисбат дода шаванд. Баҳсе, ки бо фаро

расидани пошиши борони охирон вобаста аст, дар 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, аммо баҳсхое, ки дар ҷаҳон идома доранд, ҳамон «мунозира»-е нестанд, ки дар Каломии нубуввати Худомуайян шудааст. Мунозира дар бораи пешгӯихоест, монанди он ки дар пай меояд.

«Рӯзе, ҳангоме ки дар шаҳри Нью-Йорк будам, дар фасли шаб маро даъват карданд, то биноҳоро бубинам, ки ошӯна бар ошӯна ба сӯи осмон боло мерафтанд. Кафолат дода мешуд, ки ин биноҳо аз оташ эминанд, ва онҳо барои ҷалол додани соҳибонашон ва бинокоронашон бардошта мешуданд. Ин биноҳо ҳар чи баландтару баландтар боло мерафтанд, ва дар онҳо гаронбаҳотарин масоҳ ба кор бурда мешуд. Онҳое ки ин биноҳо ба онҳо тааллуқ доштанд, аз худ намерасиданд: “Чӣ гуна мо метавонем Худоро беҳтарин ҷалол диҳем?” Худованд дар андешаҳои онҳо набуд.»

«Ман андешидам: “Кош онҳое ки воситаҳои худро ба ин тарз сарф мекунанд, метавонистанд роҳи худро чунон ки Худо онро мебинад, бубинанд! Онҳо биноҳои бошукӯҳ барпо мекунанд, аммо дар назари Ҳокими коинот тарҳрезӣ ва тадбирсозии онҳо чӣ қадар нодон¹ аст. Онҳо бо тамоми қувваҳои дил ва ақл намеомӯзанд, ки чӣ гуна метавонанд Худоро ҷалол диҳанд. Онҳо инро, ки нахустин вазифаи инсон аст, аз назар дур кардаанд.”»

«Ҳангоме ки ин биноҳои бошукӯҳ қомат меафрохтанд, соҳибонашон бо такаббури пурҳавову ҳавас шодӣ мекарданд, ки барои қонеъ сохтани нафси худ ва барангехтани ҳасади ҳамсоягонашон маблағ доранд. Қисми зиёди он пуле, ки онҳо ба ин тариқ сармоягузорӣ мекарданд, ба воситаи ситам, ба воситаи фишор овардан бар камбағалон ба даст омада буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки дар осмон ҳисоби ҳар як муомилоти тичоратӣ нигоҳ дошта мешавад; ҳар як муомилаи ноодилона, ҳар як амали фиребкорона, дар он ҷо сабт шудааст. Замоне фаро мерасад, ки одамон дар фиреб ва такаббурашон ба ҳадде хоҳанд расид, ки Худованд дигар иҷозат нахоҳад дод аз он бигзаранд, ва онҳо хоҳанд фаҳмид, ки барои таҳаммулпазирии Яхува ҳадде вучуд дорад.»

«Манзараи дигаре, ки баъд аз пеши назарам гузашт, хушдори сӯхтор буд. Одамон ба биноҳои баланд ва ба гумони худ аз оташ эмин нигариста, мегуфтанд: «Онҳо қомилан дар амонанд». Аммо ин биноҳо чунон фуру бурда шуданд, гӯё аз қатрон сохта шуда бошанд. Мошинҳои оташнишонӣ барои боздоштани вайронӣ ҳеҷ коре карда наметавонистанд. Оташнишонон натавонистанд мошинҳоро ба кор андозанд».

Testimonies, volume 9, 12, 13.

Калисои Адвентистҳо дарҳол пас аз 11 сентябри соли 2001 кӯшиш кард, ки чунин порчаҳоро аз ҷаҳон пинҳон созад. Чӣ гуна мумкин аст, ки ин дар бораи шаҳри Нью-Йорк ва биноҳои бисёр баланд, ки мошинҳои оташнишонӣ натавонистанд оташҳои баъдири боздоранд, набошад? Чӣ гуна мумкин аст, ки чунин порчае аз навиштаҳое, ки калисои Адвентистҳо эътироф мекунанд аз ҷониби як зан-пайғамбар навишта шудаанд, пас аз чунин иҷроёбӣ аз болои бомҳо эълон карда нашуда бошад?

Фуруд омадани пошиши борони охирин, ки фаро расидани «баҳси» нубувватиро нишон медиҳад, ҳамчунин исёни ниҳони Адвентизмро муайян месозад, зеро маҳз дар он ҷо онҳо

суханони равшан ва содаи он шахсеро, ки ўро ҳамчун набия ба бақияи қавм мешиносанд, ба таври комил рад мекунанд.

«Шайтон ... пайваста қалбакиро пеш меорад, то аз ростӣ дур созад. Фиреби охирини Шайтон маҳз ин хоҳад буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро беҳосил гардонад. “Ҳар чӣ ки рӯё нест, қавм ҳалок мешавад” (Масалҳо 29:18). Шайтон бо ҳилагарии бисёр, ба роҳҳои гуногун ва ба воситаи воситаҳои мухталиф амал хоҳад кард, то эътимоди қавми бақияи Худоро ба шаҳодати ҳақиқӣ суғардонад.»

«Нисбат ба Шаҳодатҳои адовате барангехта хоҳад шуд, ки шайтонӣ аст. Амалҳои Шайтон ба он равона хоҳанд буд, ки имони калосоҳа ба онҳо ноустувор гардад, ба ин сабаб: Шайтон наметавонад барои ворид кардани фиребҳои худ ва дар гумроҳиҳои худ бастанӣ чонҳо чунин роҳи ҳамвору равшан дошта бошад, агар огоҳӣ, сарзанишҳо ва насихатҳои Рӯҳи Худо ба ҷо оварда шаванд». Selected Messages, book 1, 48.

Бастанӣ пешгӯнаи ҳам гандум ва ҳам алафҳои бегона 11 сентябри соли 2001, бо исён бар зидди Рӯҳи Нубувват оғоз ёфт, ки анҷоми як исёни тадриҷиро нишон дод, исёне ки дар соли 1863 бар зидди Китоби Муқаддас оғоз шуда буд.

«Мо ҳамчун қавме изҳор медорем, ки ҳақиқатро пеш аз ҳар қавми дигари рӯи замин дорем. Пас ҳаёт ва ҳислати мо бояд бо чунин имон ҳамроҳ бошад. Рӯзе акнун бар сари мост, ки одилон, мисли ғаллаи гаронбаҳо, дар бастаҳо барои анбори осмонӣ баста хоҳанд шуд, дар ҳоле ки бадкорон, мисли алафи бегона, барои оташҳои он рӯзи бузургии охириин ҷамъ оварда мешаванд. Аммо гандум ва алафи бегона “то вақти дарав якҷо мерӯянд”». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 100.

Чӣ гуна Адвентизм метавонист аз порчаи зерин, ки бевосита мегӯяд, ки ҳангоме ки ин биноҳо фурӯ мерезанд, Ваҳй боби ҳаҷдаҳ, оятҳои як то се, ба амал хоҳад омад, чашм пӯшад?

«Акнун суҳане меояд, ки ман эълон кардаам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳеҷ гоҳ нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо, ошӯна бар ошӯна, қомат меафрохтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро саҳт ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаҷдаҳуми Ваҳй огоҳист аз он ҷӣ бар замин хоҳад омад. Аммо ман дар бораи он ҷӣ махсусан бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, ҷуз ин ки медонам, ки рӯзе биноҳои бузургии он ҷо бо гардиш ва вожгунсозии қудрати Худо фурӯ хоҳанд рехт. Аз рӯшноие, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки харобӣ дар ҷаҳон аст. Як суҳан аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати азими Ӯ, ва ин соҳтмонҳои азим фурӯ хоҳанд афтод. Манзараҳои рӯй хоҳанд дод, ки даҳшати онҳоро мо тасаввур карда наметавонем». Review and Herald, July 5, 1906.

Масъалае, ки мо дар ин ҷо баррасӣ мекунем, ин нест, ки оё ин оятҳо дар 11 сентябри соли 2001 иҷро шуданд ё не, зеро онҳо бе ҳеҷ шакку шубҳа иҷро шуданд; балки масъалае, ки мо мехоҳем баррасӣ намоем, «баҳс»-ест, ки дар он замон оғоз ёфт. Ин баҳс дар бораи дуруст ё

нодуруст будани методология буд. Калисои Адвентистӣ рад кардани чордаҳ қоидаи тафсири нубуввати Вилиам Миллерро дар соли 1863 оғоз намуд, ва онҳо акнун то ба ҳоли расидаанд, ки шумо наметавонед китоби омӯзиши Китоби Муқаддасро, ки аз ҷониби илоҳиётшиносони адвентист навишта шудааст, харидорӣ кунед, магар он ки он борҳо аз ҷониби илоҳиётшиносони протестантизми муртад ва католикизми румӣ таъйид шуда бошад. Аз соли 1863 то соли 2001, ва ҳанӯз ҳам имрӯз, методологияе, ки аслан бо қоидаҳои тафсири нубуввати Вилиам Миллер намояндагӣ мешуд, ба қанор гузошта шуд ба ғоидаи методологияи католикизми румӣ ва протестантизми муртад. «Баҳси» нубувватӣ, ки ҳангоми иҷро шудани Ваҳй боби ҳаҷдаҳ, оятҳои як то се оғоз ёфт, дар бораи методологияи ҳақиқӣ ё козиб буд.

Мо баррасии худро дар бораи «мубоҳиса»-и боби бисту ҳафтуми Ишаъё дар мақолаи наватӣ идома хоҳем дод.

«Мо бояд ҳудамон донем, ки масеҳият аз чӣ иборат аст, ҳақиқат чист, он имоне, ки мо қабул кардаем, чист, қоидаҳои Китоби Муқаддас кадомҳоянд — қоидаҳое, ки аз ҷониби олитарин ҳокимият ба мо дода шудаанд». The 1888 Materials, 403.